

[Ib Nørlund.]

begiver sig ud på det eventyr, som det er at tilslutte sig denne ny blokdannelse? Og hvis ikke det er tilfældet, nytter det jo ikke noget, at der står nogle uforpligtende bemærkninger om, at man vil forbedre forholdet til producentlandene og den slags, som findes rundt omkring.

Det, der ydermere er tale om, er også, at man afskærer sig fra andre forsyningsmuligheder end dem, som energiagenturet stiller på benene. I den henseende har man ikke indtryk af, at de vekslende regeringer har gjort meget for at prøve på at skaffe nogle sådanne. Derimod blev det bekendt for nylig, at en føler fra Norge om at træffe særlige aftaler på dette område blev afvist af et medlem af regeringen med den begrundelse, at Danmark agtede at tilslutte sig IEA og derfor ikke kunne indgå på sådanne direkte aftaler.

Energipolitik er i vor tids verden jo også, eller kan i hvert fald bruges som en vej til at binde de samvirkende lande og ikke alene med de nuværende energikilder. Det, som også forudses i denne traktat, er, at den samme form for binding vil komme til at brede sig ud til andre fremtidige former for energikilder. I stedet for at benytte den situation til at finde muligheder for at placere Danmark mere selvstændigt, så går man faktisk den modsatte vej.

Jeg synes, der er mange ting i denne traktat, som kunne give anledning til bemærkninger, men da jeg ser af disse lys, der tændes, at der ikke bliver lejlighed dertil, selv om der er tale om en uhyre vigtig ting, skal jeg kun nævne dem ganske kort.

Jeg synes ikke, at det, at enstemmighedsreglen er ophævet i en række henseender, giver nogen som helst glædelig garanti for Danmark, tværtimod. Og man bemærker, at Danmark er tilsikret en stemmевægt på 4 ud af 148. Jeg gør opmærksom på, at traktaten også er forfattet på en sådan måde, at der for første gang, tror jeg, optræder en ny slags stormagt i den, nemlig olieselskaberne, som behandles med ærbødighed og samrådsbestemmelser og al den slags ting. Jeg synes, at der er grund til at lægge mærke til, hvor lidt garantier der er på prisområderne, hvor man bare forudsætter, at man får en pæn behandling af olieselskaberne. Hvordan i alverden man kan gøre det

efter de erfaringer man har fra den sidste oliemangelvinter, hvor man lod olieselskaberne tage genanskaffelsesprisen for de lagre, som de for længst havde oplagret. Og jeg vil også erindre om, hvad angår de spareforanstaltninger, som man omgås med, at sådan som det faktisk kom til at foregå i vinteren 1973-74, var det et meget usocialt lavenergisamfund, som nogle er så glade for, som dengang blev praktiseret, og som væltede de store byrder ud på den almindelige befolkning.

Det, jeg advarer mod, er, at man her opbygger et forpligtende apparatur med henvisning til en situation, som den har været tidligere, men som kan bruges til helt andre formål, end man åbenbart forestiller sig.

Til slut vil jeg glæde ministeren med, at vi ikke har noget at indvende imod lovforslag nr. 129 om forsyningsmæssige foranstaltninger.

Steen Folke (VS):

VS' ordfører, hr. Sigsgaard, er forhindret i at være til stede, og jeg skal i hans fravær knytte nogle bemærkninger til de to lovforslag og først og fremmest til lovforslag nr. 130 om oplysnings- og salgsplicht vedrørende kulbrinter, som jo er langt det interessante.

Det er klart, at oliekrisen viste en hel del urimeligheder i den måde, hvorpå olien blev fordelt, først og fremmest fordi det var de multinationale selskaber, som stort set havde uindskrænket ret til at afgøre, hvad der skulle ske. VS er ikke modstander af forskellige former for forholdsregler, som kan imødegå nogle af disse urimeligheder, herunder også forholdsregler omkring oplysnings- og salgsplicht og den slags, som der er tale om her. Vi mener ikke, at den slags forholdsregler på nogen måde vil være tilstrækkelige til at løse de problemer, der stiller sig, fordi det jo stadig væk vil være de multinationale selskaber, der har fat i den lange ende. Hr. Guldberg var inde på, at det var et meget, jeg tror, han sagde kartelpræget marked, der var tale om her. Det tør jo nok siges, at det internationale oliemarked er kartelpræget — så har man i hvert fald ikke sagt for meget. Jeg mener ikke, der er grund til at tro, at man med disse meget spagfær-